

Arrest

nr. 190 909 van 24 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2016 leggen de verzoeker en zijn Nederlandse partner voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hechtel-Eksel een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 21 maart 2016 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse partner (bijlage 19*ter*).

1.2. Op 19 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, en onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 oktober 2016 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2016 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornamen: J. N. A.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Als bewijs van de duurzame en stabiele relatie legt betrokkene een aankomstverklaring dd. 04.03.2016, een toelating samenwonen en een positieve woonstcontrole dd. 16.03.2016, en een verklaring wettelijke samenwoning dd. 21.03.2016 voor. Echter, deze documenten zijn onvoldoende recent om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij ononderbroken één jaar als partners hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt eveneens niet dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minstens één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het staat betrokkene en zijn partner vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen

binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er zijn geen gemeenschappelijke kinderen, noch is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat de verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist met klem dat hij niet zou aangetoond hebben om een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner van tenminste twee jaar.

Dat verzoeker wil verwijzen naar al zijn bewijselementen:

Inderdaad kwam verzoekers partner gedurende verschillende keren naar verzoekers geboorteland en land van herkomst, Ghana, en hebben ze elkaar daar ontmoet en beter leren kennen.

Verzoekers partner heeft verzoeker verschillende keren geld toegestuurd: zo bijv. op 16 december 2013 (2.000 euro), en op 7 juli 2014 (het bedrag van 1.490 euro).

Dit toont aan dat de relatie wel degelijk meer dan twee jaren bestaat.

In casu dient benadrukt te worden dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, daar de Dienst Vreemdelingenzaken niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bewijsstukken van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest ten onrechte werd genomen.

Dat evenwel volledig ten onrechte de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu verwerende partij met bovenstaande gegevens geenszins rekening houdt, en zomaar verzoeker het verblijfsrecht beëindigt en hem een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden weigeringsbeslissing is getroffen op grond van artikel 40bis, §2, 2°, a), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 40bis, §2, 2°, a) luidt als volgt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In zijn enig middel betwist de verzoeker dat hij niet zou aangetoond hebben een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar te hebben met zijn partner. De verzoeker geeft aan dat zijn partner hem verschillende keren kwam bezoeken in zijn geboorteland, Ghana, waar ze hebben elkaar hebben ontmoet en beter leren kennen. De verzoeker brengt ook twee afschriften bij van geldstortingen via Western Union, waaruit blijkt dat zijn partner op 16 december 2013 2.000 euro opstuurde, en 1.490 euro op 7 juli 2014. Dit toont volgens de verzoeker aan dat de relatie wel degelijk meer dan twee jaren bestaat. Het bestuur heeft volgens de verzoeker niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bewijsstukken van verzoeker.

Waar de verzoeker stelt dat zijn partner hem verschillende keren kwam opzoeken in Ghana stelt de Raad vast dat hij hiervan zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. In het administratief dossier is geen enkel stuk te vinden dat deze loutere bewering ondersteunt. De verzoeker maakt deze loutere bewering dan ook niet aannemelijk, zodat deze hoe dan ook niet tot de nietigverklaring kan leiden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker de voornoemde geldstortingen via Western Union niet heeft bijgebracht ter ondersteuning van zijn aanvraag, terwijl nochtans uit de bijlage 19ter van 21 maart 2016 blijkt dat de verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden (onder meer) een bewijs van de duurzame relatie met zijn Nederlandse partner voor te leggen. Aangezien uit het bepaalde in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet duidelijk naar voor komt dat het aan de aanvrager toekomt om de duurzame relatie te bewijzen, kan de gemachtigde bij zijn beslissing uiteraard enkel rekening houden met de stukken die de verzoeker heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn aanvraag. Aangezien niet blijkt en de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de twee bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken voorafgaand aan het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing aan het bestuur heeft voorgelegd, kan enkel worden vastgesteld dat de verzoeker zelf niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij het stofferen van zijn aanvraag. Enige onzorgvuldigheid in hoofde van de gemachtigde kan echter niet worden vastgesteld, te meer nu

uit de hierna geciteerde motieven blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de stukken in rekening heeft genomen die de verzoeker wél bijbracht ter bewijs van zijn duurzame en stabiele relatie:

“Als bewijs van de duurzame en stabiele relatie legt betrokkene een aankomstverklaring dd. 04.03.2016, een toelating samenwonen en een positieve woonstcontrole dd. 16.03.2016, en een verklaring wettelijke samenwoning dd. 21.03.2016 voor. Echter, deze documenten zijn onvoldoende recent om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij ononderbroken één jaar als partners hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt eveneens niet dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minstens één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De Raad stelt verder vast dat de verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet betwist. Zo betwist hij niet dat de door hem voorgelegde elementen, namelijk een aankomstverklaring van 4 maart 2016, een toelating samenwonen en een positieve woonstcontrole van 16 maart 2016, en een verklaring wettelijke samenwoning van 21 maart 2016, te recent zijn om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij ononderbroken één jaar als partners hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag en dat de verzoeker en zijn partner geen gemeenschappelijke kinderen hebben. *In casu* werd dan ook terecht geoordeeld dat de verzoeker niet heeft voldaan aan het door artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet vereiste bewijs van de duurzame relatie met zijn Nederlands partner.

Waar de verzoeker stelt dat zijn partner hem verschillende keren kwam opzoeken in Ghana stelt de Raad vast dat hij hiervan zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. In het administratief dossier is geen enkel stuk te vinden dat deze loutere bewering ondersteunt. De verzoeker maakt deze loutere bewering dan ook niet aannemelijk, zodat deze hoe dan ook niet tot de nietigverklaring kan leiden.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verzoeker geen enkel concreet argument inbrengt tegen de beslissing om hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Reeds uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat aan de verzoekers geenszins “zomaar” een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE